

[Bernhard Baunsgaard]

dette: hvordan kan vi gøre det bedre, give de unge lov til selv at gøre noget?

Wilhelm (VS):

En virkelig nyhed er der da kommet i denne debat: hr. Poulsgaard abonnerer på et blad, han ved ganske vist ikke, hvad det hedder, men det vil han finde ud af.

Jeg vil godt takke SF for at have stillet denne forespørgsel og for at give anledning til denne debat, for der er i de seneste år lavet meget omfattende udredninger over børn og kultur. Såvel børnenes behov og appetit som tilbuddenes armod er kortlagt og tabelleret, men indtil nu synes udredningerne ikke at være brugt til noget. I regeringens børnepolitiske redegørelse for få uger siden spillede kulturtilbuddene overhovedet ingen rolle, og det kan i og for sig være godt nok begrundet. Det synes jeg ikke det var, men det kunne det godt, for selv ikke nok så drabelig en indsats for børneteatre, børnefilm og børnebøger kan neutralisere den utrygheds- og overflødhedsfølelse, som samfundsudviklingen i øvrigt påfører børnene. End ikke de bedste fritidstilbud kan hamle op med en nedsættelse af forældrenes daglige arbejdstid til 6 timer. Intet kulturpolitisk bidrag til at få hold på tilværelsen, som kulturministeren talte så meget om i redegørelsen i foråret, og til at få hold på den komplicerede og konfliktfyldte virkelighed kan neutralisere virkningen af en skolepolitik, som hakker samme virkelighed ud i usammenhængende discipliner hver af 40 minutters varighed. Den afgørende kulturpolitiske indsats for børnene skal derfor gøres over den økonomiske politik, socialpolitikken, arbejdsmarkedspolitikken, skolepolitikken osv. Men der er altså også noget, der i snævrere forstand hedder kulturpolitik, og kunne det ikke drøftes under den børnepolitiske redegørelse, så kan vi da i hvert fald på SFs initiativ få det gjort i dag.

Vi mener og vil snart komme med forslag om, at de bevillinger, der er på dette område, nu må omfordeles, så det sker efter forholdstal, så at sige. Når det drejer sig om tilskud til teatre og film osv., er der ganske vist sket forbedringer især for børneteatrene, men kulturbevillingerne på disse områder er stadig utrolig skævt fordelt til ugunst for børn og unge, medens både behovet og interessen er klart dokumenteret. Vi vil gerne støtte forhø-

jelser af de samlede kulturbevillinger, men når vi ser på børnekulturaktiviteterne, er en forholdsmæssig fordeling af midlerne et centralt krav. Alene som eksempel er bevillingen til Det kgl. Teater 19 gange større end statens samlede bevillinger til børneteatrene. En sådan fordeling repræsenterer en så grov diskrimination over for denne befolkningsgruppe og en så udtalt despekt for de udøvende inden for dette område, at det også er selve holdningen bag fordelingen, der må anfægtes.

Hvad specielt angår filmstøtten, er der også sket en lille forbedring, men fordelingen står i skærende modsætning til den dokumenterede interesse, som ministeren også var inde på med de mange børnefilmklubber, og forbedringen skal også ses på baggrund af, at filmstøttens andel af de samlede kulturbevillinger blev halveret i det foregående tiår. Produktionen og udbuddet af film for børn er kvantitativt meget ringe, specielt når det tages i betragtning, at hele gruppen op til f.eks. 16 år udviklingsmæssigt er langt mere inhomogen end hele resten af befolkningen og derfor har behov for et langt mere varieret udbud.

Når det gælder Danmarks Radios udsendelser, mener vi, at det ville være et væsentligt fremskridt at kræve en forholdsmæssig fordeling af sendetid og af bevillingerne til egenproduktioner. Der er et åbenlyst misforhold mellem børns og unges andel af befolkningen og deres andel af Danmarks Radios sendetid – ikke mindst i radioen, hvor B & Us andel er helt nede på 4–5 pct., hvilket virker så meget mere urimeligt, fordi radio er et velegnet børnemedie både på grund af sin form og på grund af sin udbredelse. »Kulturens Børn« viser, at 45 pct. af de 9–12-årige har egen radio.

Ud over tildelt sendetid er der også grund til at rette skævheder med hensyn til bevillinger pr. sendetime. Der er også god dokumentation for det i »Kulturens Børn« og i det materiale, der i øvrigt er lavet, som jeg startede med at tale om. Det er igen et udtryk for en nedvurdering af det kulturarbejde, der laves for børn. Det ligger sådan, at skulle de egenproduktioner, der laves specielt for børn, have samme økonomiske vilkår som tilsvarende egenproduktioner for voksne, skulle B & Us budgetter næsten tredobles, for man